

2023 slovo

Kam jsme se to dostali?
Všude kolem samá lež!
Jak k tomu mohlo dojít?
Je to jednoduché.

Pravda sestává z drobných dílčích pravd, jež na sebe logicky navazují, dohromady spolu ladí a tvoří bezrozporný celek. Jakmile jednu dílčí pravdu z toho celku vytrhneme a nahradíme ji lží, tato lež začne tlačit na ostatní pravdy, a i ony se postupně změní na lži.

Takže na příklad, když někdo tvrdí, že Rusko 24.2.2022 bezdůvodně napadlo suverénní ukrajinský stát, tak lze. Podívejme se na ten výrok podrobněji, konkrétně na jeho část – „bezdůvodně“! Co tomu napadení předcházelo? Zprv je nutné zmínit těsně předcházející události v podobě masivních dělostřeleckých útoků na východní části Ukrajiny. Potom násilný státní převrat v roce 2014 tzv. Majdan, po němž začalo vyzbrojování Ukrajiny stranou vnějších účastníků a rozhořel se de facto válečný konflikt na východě Ukrajiny.

Před zahájením Speciální vojenské operace probíhalo vše v tichosti, bez pozornosti médií.

Také jistá forma lži.

Dnes již můžeme identifikovat i dlouhodobější procesy budování nenávisli k Rusku, zejména u ukrajinské mládeže. Po roce 2014 vzkříšení nechvalně známé banderovské tradice z 2. světové války. Aby tu svou lež o „bezdůvodnosti napadení“ mohli vypustit do éteru, museli začít lhát už před tím, když neinformovali o násilnostech a intenzivním vyzbrojování Ukrajiny.

Dále porušování Minských dohod.

Z dlouhodobého hlediska je potřeba zmínit mnohačetná porušení smlouvy o nerozšiřování NATO směrem k ruským hranicím. Také zjevná forma lži.

Tedy první lživý fragment o bezdůvodnosti vzniku konfliktu je vyvrácen.

Další součást lživého tvrzení: „suverénní ukrajinský stát“.

O něčem takovém nemůže být ani řeč.

Řízení Ukrajiny se po převratu v roce 2014 dostalo plně do rukou zahraničních struktur. Ukrajinu nelze za stát považovat, neboť jeho funkce v podobě realizace podmínek rozvoje obyvatelstva jsou vypnuty nebo degradovány. Zůstal jediný úkol – všestranná podpora dosažení utajeného dlouhodobého cíle nadnárodních struktur v podobě převzetí řízení nad Ruskem a následně jeho rozbití na menší územní celky a jejich ovládnutí.

Lží je i to, že celý konflikt vznikl a probíhá pouze mezi Ukrajinou a Ruskem.

Vzhledem k tomu, že Ukrajina minimálně od roku 2014 není samostatnou entitou, tak od samého počátku jde o konflikt mezi Ruskem a Západem, resp. jeho řídicím centrem (USA/GB). Znovu se nabízí otázka: „Komu leží Rusko v žaludku?“ „A proč se každé nové století otevírá nějakou formou nájezdu na Rusko?“ „Kdo za tím vším stojí a s jakou motivací?“ Jedno je jisté. Obvyční lidé k tomu vždy přijdou jak slepý k houslím.

Aby tu lež o „bezdůvodné agresii“ udrželi, musí ji neustále dokola opakovat. S vědomím toho, jak se věci mají, by nebylo možné donutit nebohé občany jít válčit za cizí zájmy. Také někdo musí nakoupit ten různorodý vojenský šrot, co ho nahromadili. Věčné opakování lži (pravdu není třeba opakovat) vede k tomu, že ubývá prostoru pro jiné pravdy týkající se běžného života občanů. A tato témata běžného života začínají trpět. Lež se přenáší i do nich.

Zkrátka je třeba lidi nechat přivyknout lhaní nejen ohledem války, ale i ohledem čehokoliv jiného. Jako příklad můžeme uvést lež, že inflace je docela běžný ekonomický jev, někdy silnější, jindy slabší. To, že jde o úmyslnou systémovou chybu umožňující cílené okrádání celých společností ve prospěch úzkých skupin, to už jaksí nezapadá do kontextu. Tuto nepohodlnou pravdu je pak nezbytné všemožně maskovat různými každodenními účelovými orwellovskými manipulacemi s čísly a metrikami. Další „úrodné“ pole pro permanentní lhaní, a to nejen v médiích.

Zkrátka lež ve všech oblastech života. Lžou o válce (Ukrajina, ...), o ekonomii (inflace, úroky, ...), o zdraví (covidismus, ...), o vědě (cesta na Měsíc, ...), o dějinách (11/9, ...) a to zejména. Neboť falšování minulosti se mění především budoucnost. A někdo evidentně nechce, aby se lidé z dějin poučili a tím pádem se vyhnuli opakování stejných chyb. Někomu zjevně vyhovuje, když se lidé zas a znovu nechají zatahnout do stejných scénářů. Opravdu jim to zase vyjde? Lžou i o filosofii, o tom nejcennějším a nejušlechtlejším.

A to nemůže dobře dopadnout.

Ale kdo vlastně kraluje veškerým těm lžím?

Ano, sám ďábel, satan, lucifer či jak chceme pána zločinu a lži nazvat.

Tentokrát nám nikdo nepřijde na pomoc!

Budeme si muset pomoci sami.

Naše „elity“ nám nepomohou, ba právě naopak, stojí na druhé straně barikády. A nebudou než pochopit, v čem spočívá ten problém. Máme tu ještě jeden obrovský zdroj lží – nenávisť k pravdě. Někdo se totiž jak čert kříže obává těch nejzákladnějších přirozených Bohem daných lidských hodnot, jako jsou rodina, národ, příroda, Bůh. Tyto základní hodnoty a jejich rozvoj jsou přímo trnem v oku neoliberalních „elit“ a jejich skrytých pánů. Protože se Rusko vydalo na cestu obhajoby základních a přirozených hodnot, dostalo se do sporu s nastrčenými falešnými progresivisty. A oni nejsou schopni dialogu (základní vlastností trockismu je neschopnost přijmout jakoukoliv kritiku, natož pak se aktivně účastnit konstruktivního dialogu), tak jim již nezbyvá než použití síly.

A lži se hromadí a kumulují.

Proti rodině postavili celou řadu nesmyslných lží o různorodých pohlavích a jiných úchylnkách. Také útok na všechny rodinné vztahy doznal značné intenzity – rozbíjí se dosud harmonická pouta mezi ženou a mužem (matkou a otcem), mezi rodiči a dětmi, mezi dětmi a prarodiči. Děti jsou v podstatě vytrženy z rodiny a převychovávány mimo svůj domov v institucích, které se topí v ideologii multikulturalismu – jedné z nosných myšlenek nadnárodního řízení v jeho pochodu za Světovládou.

V čem spočívá podstata multikulturalismu?

Podstata multikulturalismu tkví ve výchově ideálního otroka vytomizovaného z kontextu národa, rodiny i přírody, izolovaného atomizovaného jedince bez domova. Takový jedinec již nepozná pojem rodná hrouda – kosmopolitní přeběhlík bez kořenů působící zrovna tam, kam ho vítr zavane. Ideálně ani svou rodinu nechce zakládat, upřednostňuje kariéru v systému. V jakém systému? V systému davo-elitárním. Tomuto davo-elitárnímu systému vysloveně vyhovuje poslušné individuum nenavazující s nikým a s ničím hlubší vazby, jen se samotným systémem. Onen otrok je plně ovládnut přes vnucený peněžní dluh a stává se tak pouhým placeným a zcela poslušným nástrojem systému, nesvéprávným majetkem bez jakékoliv vlastní vůle. Sebevědomí nezískává úměrně s výsledky své práce, nýbrž podle výdělku.

Výši „odměny“ architekti systému chytře navrhli tak, že ten, kdo více vydělá, musí také více přispívat k zachování systémového status-quo. Kromě toho cesta k vyšší pozici v pyramidě moci vede od jisté úrovně přes zastávky, v nichž probíhají různě silné zasvěcovací rituály a pro následné ovládnutí vznikají různorodé kompromitující materiály. To generuje další kopce lží, do nichž jsou nešťastníci vmanipulováni a které se nakonec stávají jejich vnitřní trýznivou součástí.

Ale je třeba vrátit se k základu problému.

Konflikt na Ukrajině v podstatě ukazuje na rozpornost cílů Ruska a Západu. Řídící struktury Západu dlouhodobě lhaly. Nikdy jim nešlo o budování přirozeného systému lidovlády, kde by byla moc rovnoměrně distribuovaná a realizovalo by se tak Samoděržaví – Soubornost. Naopak vždy tiše udržovaly a rozvíjely všechny možné způsoby umělého a vykonstruovaného, tedy nepřirozeného rozčlenění na vyšší a nižší (důsledná aplikace mocného nástroje „rozděluj a panuj“, jedné z hlavních metod nutné pro zachování systému davo-elitarismu v chodu), aby potom v tom vzniklém prostředí konfliktů mohly ode všech zúčastněných odčerpávat energii a zdroje. Zkrátka parazitovat na systému, ideálně nepozorovaně tak, aby si toho nikdo nevšimnul. Pravda vyšla najevo až tehdy, když V.V.Putin jasně deklaroval, že tento způsob realizace moci Rusko za žádných okolností neakceptuje. Tak oprášili staré známé plány Barbarossa a pustili se do jejich opětovné realizace. Jenže tentokrát to tuplem nevyjde. V Rusku se v mezidobě pod tlakem okolností zrodila Koncepce společné bezpečnosti – fakticky reálná alternativa k západní reži globalizace s jednou velkou výhodou a sice, že nepočítá s parazitickou podstatou společenského uspořádání. Naopak usiluje o jednoznačnou identifikaci a reálné vykořenění všech nástrojů a prostředků zotročování, jak byly doposud uplatňovány.

Z pohledu občanů České republiky se má situace následovně. Nacházíme se v komplikované pozici. Vždy se nás pokouší někdo ovládat a vždy musíme nějak „přítakávat“ cizím cílům a zájmům přicházejícím zvenjšku, které často nejsou v souladu s těmi našimi, nebo nás dokonce poškozují. Tento velmi nepříjemný fakt na druhou stranu tlačí na určité schopnosti manévrovat a dosahovat svých cílů nepřímými způsoby. Takové postupy samozřejmě nejsou jednoduché a mnohdy mohou vyústit v situaci, kdy se o něčem mluví a něco jiného se ve skutečnosti realizuje, což může být využíváno jak ku prospěchu věci, tak i k jejímu neprospěchu. Musíme vycházet z konceptu vyjádřeném posloupností Bůh → Příroda → Rodina (→ Jedinec) → Národ → Bůh. Jedinec je nutně podmíněn rodinou a přírodou. On sám o sobě nic neznamená a nikdy by nevznikl bez rodiny. Podobně se to má s národem. Národ nemůže vzniknout bez rodiny. Stejně tak jako každý jedinec a rodina, v níž vyrůstá, disponují unikátností, tak i národ roste do své jedinečnosti a svébytnosti. Tuto jeho unikátnost je třeba ochraňovat a zabezpečovat její podmínky rozvoje. Proto v ideálním světě, a ten se nezadržitelně přibližuje, již nebude silového působení na menší a slabší struktury a české a slovenské země znovu obnoví status nezávislé suverénní státnosti, která jistě bude přihlížet i k tomu, co se děje v blízkém a dalekém okolí (Rodina → Národ → Bůh).

Jak se projevuje suverénní státnost?

V tom, že si stát sám určuje, jakým způsobem bude přispívat k utváření podmínek rozvoje národů, v jejichž prospěch vykonává svou činnost. Zde nastupuje pojem řízení. *Řízení ve smyslu stanovování cílů a jejich dosahování praktickou*

činností. Míru suverenity státu, ale obecně jakéhokoliv subjektu řízení, definuje to, jak nezávisle je tento subjekt řízení schopen hledat a stanovovat cíle řízení a dále i samostatně realizovat kroky k jejich naplnění. V praxi se to celé komplikuje z toho důvodu, že realita sestává z mnoha aktérů s různorodými a často i protichůdnými cíli.

Suverénnost řídicího subjektu spočívá také v tom, že pokud se někdo vůči němu snaží realizovat destruktivní cíle, dokáže se tomu postavit a zabezpečit korekci vzhledem k realizaci těch destruktivních cílů. Vliv okolí je třeba vždy zohledňovat. Avšak za normálních okolností by neměla být samostatnost v určování cílů a jejich realizaci praktickou činností žádným problémem. Nepříjemnosti nastávají právě v situaci, kdy někdo (subjekt řízení) vůči někomu (objektu řízení) realizuje cíle degradační. Jednoduše řečeno – páchá zločin. Tehdy se teprve ukáže reálná síla subjektu řízení v duchu: *Pravda není v síle, nýbrž síla je v pravdě.*

Není vždy nutné, aby šlo o vyložení fyzické násilí. Existují mnohé jiné měkčí formy zločinu. Například parazitování na práci druhých, uvádění druhých v omyl, nepozorované odčerpávání prostředků a zdrojů, otravování těl, psychické týrání a tak dále a tak podobně. Různorodé formy zločinu je potřebné identifikovat a znemožnit jim, aby došly své realizace. V tom se také ukazuje suverénnost subjektu řízení, zda disponuje metodologií pro zjišťování, co spadá pod rozvoj a co je již degradace, a to napříč všemi segmenty života.

Jmenujme pro příklad dva rozsahem velké podvody a zločiny v jejich již pravdivém znění:

- a) člověk na Měsíci nikdy nebyl;
- b) řízená demolice tří budov v New Yorku 11.9.2001 byla akcí organizovanou vnitřními silami USA. Informačním základem toho ve své podstatě teroristického činu byl materiál PNAC (Project of New America Century). Mohl by následovat celý dlouhý seznam dalších zločinů a lží.

Obecně problém zločinu spočívá v tom, že on nechce být rozpoznán, a proto se musí postarat o to, aby se o něm nikdo nedozvěděl, případně když, tak nepravdu. Například ve smyslu záměny hlavního protagonisty za někoho jiného. Suverénita v řízení je klíčová. Umožňuje stanovování cílů ve prospěch zúčastněných tak, aby docházelo k plošnému rozvoji. Jinak se realizují cíle maskování různorodých zločinů.

Závěrem je nutno připomenout přirozeně hierarchickou organizaci dějů VšehoMíra (Vesmíru) v duchu Trojjednosti (Matérie-Info-mace-Míra), kde jednotlivé *děje jsou do sebe vloženy*. Tzn. že existují hierarchicky objemnější děje, v nichž se odehrávají děje méně rozsáhlé. Co z toho vyplývá? Snažme se každý za sebe být suverénní, stanovujeme si rozvojové cíle pro nás samotné, samozřejmě s přihlédnutím k okolí (... , rodině, ...). Snažme se identifikovat cíle, jež realizujeme mimoděk ve prospěch někoho jiného, a i jejich povahu. Hledejme ve svém okolí jedince ochotného vstoupit do dialogu a hledat pravdu. Nebojme se upravit naše chování a vystupovat ze šablony, když pro nás nejsou výhodné. Výsledek v podobě Soubornosti se dříve nebo později dostaví. V té Soubornosti se nachází dostatek místa pro všechny národy a lidi dobré vůle. V té Soubornosti se teprve realizuje skutečná svoboda ve smyslu s-vůlí-bohem-danou (S-VOŕou-BOgom-DAnou). V ní jediné se teprve uskutečňuje záměr Hierarchicky nejvyššího řízení – Jediného všemohoucího všeprostupujícího dobrého Boha (Všedržitele), a sice Království boží na Zemi.